

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie R 635/2009-2 w zakresie, w jakim odrzucono w niej zgłoszenie znaku towarowego nr 7 077 654 w odniesieniu do towarów i usług będących przedmiotem niniejszej skargi;
- dopuszczenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego „EURO AUTOMATIC PAYMENT” nr 7 077 654 do rejestracji dla wszystkich towarów i usług z klas 9 i 36, w odniesieniu do których odrzucono to zgłoszenie;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed OHIM i w ramach postępowania z niniejszej skargi na podstawie art. 87 regulaminu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „AUTOMATIC PAYMENT” dla towarów i usług z klas 9, 35, 36, 37, 38, 42 i 45 (zgłoszenie nr 7 077 654)

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ze względu na to, że zgłoszony znak towarowy nie jest opisowy, ale ma charakter odróżniający dla wszystkich towarów i usług, w odniesieniu do których odrzucono to zgłoszenie.

**Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. —
Niderlandy przeciwko Komisji**

(Sprawa T-29/10)

(2010/C 80/63)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels i Y. de Vries, pełnomocnicy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie nr C 10/2009 (ex N 138/2009) — Niderlandy, pomoc dla ING Groep N. V.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że określone środki podjęte przez Niderlandy w odniesieniu do ING Groep N. V. stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, która w pewnych warunkach jest zgodna ze wspólnym rynkiem. Zgodnie z tą decyzją zmiana warunków spłaty w odniesieniu do dokapitalizowania w wysokości 5 mld EUR stanowi dodatkową pomoc.

Skarga skierowana jest przeciwko art. 2 ust. 1 decyzji, który opiera się na ustaleniu Komisji, że zmiana warunków spłaty w odniesieniu do dokapitalizowania w wysokości 5 mld EUR stanowi pomoc państwa.

Po pierwsze, decyzja narusza art. 107 TFUE, w zakresie w jakim Komisja stwierdza w niej, że dostosowanie warunków spłaty udziału w kapitale podstawowym ING w wysokości 2 mld EUR stanowi dodatkową pomoc państwa na rzecz ING. Komisja niesłusznie uznała dostosowanie warunków spłaty za pomoc państwa z następujących powodów:

- Jeżeli mowa o pomocy państwa, polega ona zgodnie z decyzją na istotnym udziale w kapitale podstawowym ING; zmiana warunków spłaty tej pomocy nie może stanowić pomocy, którą należałoby dodać do tego udziału,
- Komisja powinna była uwzględnić dostosowanie warunków spłaty w ramach swojej oceny udziału w kapitale podstawowym, a nie oceniać odrębnie.
- Komisja mogła wprawdzie zbadać odrębnie dostosowanie warunków spłaty w świetle przepisów o pomocy państwa, ale popełniła przy tym szereg błędów.

— Komisja w swojej ocenie nie uwzględniła, że dostosowanie warunków spłaty miało na celu również doprowadzenie do tego, by warunki te były zgodne z rynkowymi warunkami spłaty.

Po drugie, decyzja narusza obowiązek staranności, ponieważ Komisja zaniechała zbadania istotnych okoliczności faktycznych.

Po trzecie, decyzja narusza obowiązek uzasadnienia, ponieważ Komisja nie uzasadniła wystarczająco swojego stwierdzenia, że dostosowanie warunków spłaty stanowi dodatkową pomoc.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Reagens przeciwko Komisji

(Sprawa T-30/10)

(2010/C 80/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reagens SpA (San Giorgio di Piano, Włochy) (przedstawiciele B. O'Connor, L. Toffoletti, D. Gullo i E. De Giorgi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009)8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 — stabilizatory termiczne) w odniesieniu do stabilizatorów cynowych w całości bądź w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącej;

— stwierdzenie, że skutkiem obowiązywania terminów określonych w art. 25 rozporządzenia nr 1/2003 jest wyłączenie możliwości nałożenia grzywny na skarżącą;

— w drugiej kolejności stwierdzenie, że Komisja popełniła błąd, wymierzając wobec skarżącej grzywnę w wysokości 10 791 000 EUR, a w razie konieczności dostosowanie kwoty grzywny do odpowiedniego poziomu, przy uwzględnieniu ograniczonego charakteru ewentualnego naruszenia przez skarżącą art. 101 TFUE po 1996 r.;

— wszczęcie dochodzenia dotyczącego kwestii zastosowania pkt 35 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien w odniesieniu do Chemson i Baerlocher, a także w odniesieniu do wszystkich uwag przedstawionych przez adresatów decyzji dotyczących stabilizatorów cynowych po doręczeniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009)8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w zakresie, w jakim w decyzji tej skarżącą obciążono odpowiedzialnością za popełnienie naruszenia art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.589 — stabilizatory termiczne) i nałożono na nią grzywnę.

W uzasadnieniu swych twierdzeń skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżąca twierdzi, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do stabilizatorów cynowych, polegający na uznaniu, że skarżąca uczestniczyła w naruszeniu art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) po okresie przypadającym na lata 1996–1997.

Po drugie skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła oczywisty błąd dotyczący zastosowania art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ w okolicznościach faktycznych istniejących na rynku stabilizatorów cynowych, a w szczególności uznając, że zachowane zostały terminy określone w tym artykule. Według skarżącej brak udowodnienia naruszenia w odniesieniu okresu po 1996–1997 r. oznacza, że decyzja o nałożeniu na skarżącą grzywny wydana została po upływie okresu przedawnienia, w świetle zawartych w tym artykule uregulowań przewidujących pięcioletni lub dziesięcioletni okres przedawnienia.

Po trzecie skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji i uzasadnione oczekiwania skarżącej co do tego, że instytucja ta będzie prowadzić dochodzenie najlepiej, jak będzie w stanie, w rygorystyczny i staranny sposób i że nie pominie dowodów istnienia konkurencji. Skarżąca twierdzi nadto, iż Komisja naruszyła jej prawo do obrony przez to, że nie zbadała w odpowiedni sposób dowodów przedstawionych przez skarżącą w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, a także podczas przesłuchania stron, ani też nie umożliwiła skarżącej ponownego wglądu do nieobjętych klauzulą poufności akt dochodzenia.